

Nedtælling i august: Lyndon LaRouche: Hvem vil drikke af bægeret?

Af My-Hoa Steger

3. august 2015 – Hvis vi skulle handle for fremtiden – handle for, at den iboende essens og det iboende princip for menneskeheden om at vokse, udvikles og gøre fremskridt – kunne vi indlede en ny æra med global og galaktisk renæssance. Hvis vi fortsat skulle tilsidesætte dette naturlige princip for mennesket, der kvalitativt adskiller os fra dyrearterne, ville vi, som vi nu gør, blive konfronteret med truslen om en selvpåført udslettelse.

I takt med, at vi nærmer os 70-års dagen for nedkastningen af atombomberne over Hiroshima og Nagasaki den 6. august 1945 og 9. august 1945, henholdsvis, må vi forene menneskehedens hensigt for at sige, *aldrig mere*.

Franklin Delano Roosevelts død den 12. april 1945 var et dystert vendepunkt i vores historie. Harry S. Truman vendte vores land væk fra det, som FDR havde sat i gang, og lancerede i stedet atomkrigsæraen. Kun under de største præsidentskaber siden da, for eksempel under John F. Kennedys lederskab, havde vi et forpligtende engagement til at afvende faren for atomkrig.

I dag afhænger vores arts fremtid af dem, der har modet til at konfrontere den virkelighed, der stirrer dem stift i øjnene. Med en overvældende mængde kendsgerninger og bevis til rådighed, lige fra Obamas insisteren på at opruste vores atomarsenal i Europa og til genoplivelsen af nazistiske Sektor Højre-brigader langs Ruslands grænser, behøver vi ikke flere informationer for at bekræfte, at menneskehedens fremtid virkelig er i umiddelbar fare.

CCF: Et projekt til fremme af dyriskhed

Under Trumans præsidentskab skabtes en forræderisk institution med rod i Vesttyskland i 1950 – Kongressen for Kulturel Frihed (CCF). Menneskehedens fjende ved, at den menneskelige arts bevidste evne til at transformere sig selv er den største trussel mod ethvert imperium.

Kongressen for Kulturel Frihed var en direkte indsats for at udslette den lidenskabens gnist i mennesket, der kan kendes og udtrykkes, og som, når der handles på den, virker som en forøgelse af vores arts potentiale. CCF's mission var at fordærve videnskab og kultur, massehjernevaske en befolkning til at benægte deres menneskelighed og i stedet acceptere deres dyriskhed og pessimisme.

To ledere af CCF's beskidte mission var Lord Bertrand Russel og Theodor Adorno. Lord Bertrand Russel var en af ærespræsidenterne i CCF og var i det væsentlige ophavsmanden til doktrinen om verdensherredømme gennem atomvåbnenes terror. Han skrev i sin bog fra 1951 *Videnskabens virkning på samfundet*:

Jeg tror, at det spørgsmål, som vil få størst politisk betydning, er massepsykologi ... dets betydning er blevet enormt forøget gennem væksten af moderne propagandametoder. Af disse er den mest indflydelsesrige den, der kaldes 'uddannelse'. Religion spiller en rolle, endskønt faldende; pressen, biograf og radio spiller en voksende rolle. ... Man kan håbe, at, i tidens fylde, hvem som helst vil blive i stand til at overbevise hvem som helst om hvad som helst, hvis man kan fange patienten ung og af staten forsynes med penge og udstyr. Spørgsmålet vil gøre stormskridt, når det tages op af videnskabsfolk under et videnskabeligt diktatur. ... Fremtidens samfundpsykologer vil få et antal klasser med skolebørn, på hvilke de vil afprøve forskellige metoder til frembringelse af den uafrystelige overbevisning, at sne er sort. Man vil hurtigt nå frem til forskellige resultater. For det første, at hjemmets indflydelse er hindrende. For det andet, at man ikke kan gøre meget, med

mindre indoktrineringen begynder før tiårsalderen. For det tredje, at vers sat til musik og gentagende reciteret er meget effektivt. For det fjerde, at den mening, at sne er hvidt, må anses for at vise en sygelig smag for excentricitet.

Men jeg forudser. Det er op til fremtidige forskere at gøre disse maksimer præcise og opdage, præcis hvor meget, det koster pr. person at få børn til at tro, at sne er sort, og hvor meget mindre, det vil koste at få dem til at tro, at den er mørkegrå. Selv om denne videnskab vil blive flittigt studeret, vil den blive strengt forbeholdt de regerende klasser. Masserne vil ikke få lov at vide, hvordan deres overbevisninger blev frembragt. Når teknikken er blevet perfektioneret, vil enhver regering, der har stået i spidsen for uddannelse i en generation, være i stand til sikkert at kontrollere sine undersåtter uden at have behov for hære eller politifolk.

For at komplementere Russels sindssyge ideologi gav Theodor Adorno udtryk for sin fordærvede filosofi om musik:

Det, som radikal musik opfatter, er menneskets ikke-omformede lidelse ... Den seismografiske registrering af traumatisk chok bliver samtidig den tekniske, strukturelle lov i musikken. Den forbyder kontinuitet og udvikling. Det musikalske sprog polariseres i overensstemmelse med dets ekstremer: hen imod følelsesudtryk for chok, der ligner kropslige kramper på den ene side, og på den anden side hen imod en krystallisk stivhed hos et menneske, som angst har fået til at fryse på stedet ...

Moderne musik ser den absolutte glemsel som sit mål. Det er de skibbrudnes overlevende budskab om fortvivlelse. Det er ikke sådan, at skizofreni er direkte udtrykt i den; men musikken indprenter i sig en holdning, der ligner den mentalt syges. Personen frembringer sin egen disintegration ... Han forestiller sig opfyldelsen af løftet gennem magi, men ikke desto mindre inden for rammerne af det umiddelbare nu. ... Den beskæftiger sig med at beherske skizofrene træk gennem den æstetiske bevidsthed. Idet den gør det, håber den at retfærdiggøre sindssyge som sand mental sundhed.

Hvilken tankegang vil føre til atomkrig?

»Moderne musik ser den totale glemsel som sit mål«, skrev CCF-leder Theodor Adorno.

»Hvem vil drikke af bægeret?«, skrev Lyndon LaRouche, da han i 1988 reflekterede over menneskehedens ansvar. Her et alterbillede fra det 15. århundrede, forestillende Kristi lidelseshistorie, af en nordeuropæisk kunstner. Alterbilledet befinder sig i dag i Walters Art Museum i Baltimore, Maryland, USA.

Hvem vil drikke af bægeret?

For at vende tilbage til den indledende pointe, så konfronteres menneskeheden med truslen om udslettelse gennem atomar tilintetgørelse. Med den viden, vi har om konsekvenserne af sådanne handlinger, burde det drive os til handling, til at sige, aldrig mere. Hvem er vi, at vi tager denne mission på os? Er vi blot flygtige organismer af kød, der fødes og dernæst dør, for blot at forsvinde i fortidens støv? Det er absolut bydende nødvendigt, at vi fortsætter den fælles historiske mission af sådanne som Jeanne d'Arc, Johann Sebastian Bach, George Washington og Lyndon LaRouche for at afvende den ultimative fare, som menneskeheden står overfor.

Vægten og størrelsen af vores aktuelle valg minder denne forfatter om et uddrag af hr. LaRouches artikel fra marts 1988, hvor han stort set befandt sig på tærsklen til at blive fængslet efter at været blevet gjort til mål for George Bush, sen., og Henry Kissinger og øremærket til politisk og personligt mord:

Frem til et afgørende punkt i vores liv arbejder vi møjsommeligt med vores erhverv og følger vores moralske forpligtelser ærligt til grænsen af vores viden og viljestyrke til at gøre det. I denne henseende er vi alle almindelige. Så, en dag, kommer der til nogle af os almindelige mennesker en oplevelse, som vi til en vis grad må sammenligne med det Ny Testaments beretning om Kristus i Gethsemane Have. Det er ikke nok at foreslå, at nære, at støtte de ting, som vi ved er gode. En tyst stemme taler til os: Hvis der ikke er andre, der kan lede, må du gøre det. Vi protesterer: »Hvem er jeg, og hvad er mine fattige evner, at jeg skal påtage mig en sådan mission? Kan der ikke være ledere, som jeg kan støtte, og således opfylde dette ansvar på en måde, der stemmer overens med mine sølle evner?«

Så, i et øjeblik gennemsyret af en særlig form for rædsel, ved vi, at vi drikker af dette bæger. Hvad ved de fleste, almindelige mennesker, af den slags, som vi selv var for et øjeblik siden, om en sådan rædsel? For at kende en sådan rædsel må man først elske menneskeheden, og elske sandhed. Man må se menneskeheden som værende dømt til en eller anden rædselsfuld konsekvens, med mindre der gøres en stor forandring. Rædslen består i opfattelsen af, at denne nødvendige forandring ikke vil indtræffe, med mindre man selv handler på passende måde for at frembringe den, imod alle odds. I takt med, at man drikker af dette bæger,

sker der en forandring i arten af ens vilje, og en sammenfaldende forandring i ens tilstand af viden.

'Det er fuldbragt'

Vores kultur er udtryk for vores inderste sjæl. Den er det grundlæggende koncept, der driver og former vores strategiske tanker og politik. Dette er grunden til, at mange af diskussionerne mellem hr. LaRouche og hele vores organisation gentagne gange har understreget det musikalske princip om placering. Ikke om noden, men om tonens placering – sindets placering. I en stor del af sin historie har menneskeheden lidt under den matematiske deduktions tyranni, lidt under bogstavelig fortolkning og beskrivelse snarere end at have adgang til indirekte indsigt i sand skønhed.

Når mennesker konfronteres med nutidige rædsler, ønsker de fleste hurtige løsninger, hurtige fiks, som en heroinmisbruger – besvar spørgsmålet og få det overstået; giv mig et fiks og lad mig glemme virkeligheden! Hvis vi skal komme sejrige ud af denne krig mellem det Guddommelige Gode og det Sataniske Onde, må vi have mod til at dykke dybere ned og handle på den menneskelige ånds principper.

For at give vores læsere et eksempel på en sådan dristig ånd, kan vi se på J.S. Bach og det emne, han beskæftiger sig med i komponeringen af historien med *Johannespassionen*. Repræsentativ for menneskeheden iboende hensigt om at se fremad, ind i fremtiden, er Bachs »Es ist vollbracht«- arie for altstemme fra denne komposition.

Spørgsmålet om placering ligger ikke i kompositionens blotte, sungne noder. Musikken fremkommer ikke ved ophobningen af noder i en bogstavelig rækkefølge, dikteret af komponisten fra historien. Hvad dikterer os placeringen af tone? Hvad er det i os, der dikterer udfoldelsen af en dybtgående idé? Hvad er det, vi underkastes, i hænderne på disse fortidens store, intellektuelle personligheder? Vi underkastes det samme, som de underkastes – en passion for menneskeheden, i fortid, nutid og fremtid. Et ansvar for at anse disse værker for hellige og spirituelle, og underkaste os den mission at sikre, at fremtidige generationer har adgang til, og får mulighed for, at transcendere disse skønne, universelle idéer.

En atomkrig ville med sikkerhed gøre en ende på denne menneskeheds mission, en gang for alle.

Lad os tage med os Bachs billede af Kristi lidelseshistorie, som den fortælles i Johannesevangeliet i dette særlige, tvetydige øjeblik, hvor fremtiden endnu ikke er formet, skabt. Intet er uundgåeligt, og intet er forudbestemt. Det skønne og gode kan, og må, sejre.

Es ist vollbracht

Es ist vollbracht!
O Trost vor die gekränkten Seelen!
Die Trauernacht
Lässt nun die letzte Stunde zählen.
Der Held aus Juda siegt mit Macht
Und schliesst den Kampf.
Es ist vollbracht!

Det er fuldbragt!
Oh, trøst til de syge sjæle!
Sorgens nat
Tæller nu den sidste time.
Helten fra Judæa besejrer med magt
Og slutter kampen.
Det er fuldbragt!

En fremførelse af denne arie af en solist fra Tölzer
Knabenchor kan ses her.

https://www.youtube.com/watch?v=K_QAoanXntw

*Denne artikel bragtes første gang i EIR, 7. august
2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.*